VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingova.

„To jest Pavlína!" volala dáma. "Lorde Montaliene, jak se můžete tomu smáti?"

"Prosím tisíckrát za odpuštění", pravil lord, směje se neustále. "To jest povedený kousek! Ona jest dnes skutečně ještě hezčí než kdy jindy!"

"Aspoň že se sem nedívá. Jak může něco takového učiniti! Já ji to nikdy neodpustím."

Všechna kukátka se obrátila k loži Atcherlových — mnohá platila bohaté dědičce — většina však ušlechtilé, roztomilé hlavince.

Setník Villiers šel k ní do lože a po koncertu ji doprovodil ke kočáru.

"Paní Atcherlová", pravila se smíchem, "vaše laskavost mně dodává odvahy žádati od vás ještě jinou. Vezmete mne s sebou domů? Snad se paní Galbraitová vyspí ze své zlosti a zmírní zítra své kázání."

Miss Lisleová ztrávila noc u Atcherlových. Příštího rána byl vrátivši se lord Vane zpraven o neslýchaném chování své poručenky.

Baron se právě tak zlobil jako jeho sestra. Došel ihned pro ni a vypadal zuřivě, když ji doprovodil domů.

"A nyní, miss Lisleová," ptal se přísně, "vás žádám o vysvětlení tohoto hanebného chování."

"Hanebného, sire Vane? To nenahlížím; šla jsem do koncertu, poněvadž jsem si přála tam jíti, a nešla jsem s paní Galbraitovou, poněvadž byl lord Montalien jejím průvodčím. Doufám, že to postačí."

"Opakuju vám, že ne; vaše chování bylo hanebné."

"Sire Vane, můžete tohoto slova ještě jindy použíti, neboť já ani nyní, ani budoucně se neobjevím veřejně ve společnosti lorda Montaliena."

"Lord Montalien vám prokázal čest žádati o vaši ruku. Jest to mým přáním — ano, já vám poroučím, abyste jeho nabídnutí přijala."

Miss Lisleová se usmála a sedla si.

"Lord Montalien si tedy na mne stěžoval a přinutil mého poručníka, aby jednal v jeho prospěch? Sire Vane, poslyšte mou radu a uspořte si svou zbytečnou výmluvnost i dech. Kdyby byl lord Montalien pánem celého světa a můj život by jen od něho závisel, raději bych zemřela, než bych se provdala za něho! Nepřekročím nikdy jeho práh, ani s ním nebudu seděti u jednoho stolu. O vánocích také nepojedu do Montalienu. Doufám, že vám to stačí."

"A teď poslyšte mne", křičel její poručník všecek zsinalý. "Dokud s ním nebudete mluviti, dokud s ním nebudete seděti u jednoho stolu a dokud nesvolíte státi se jeho ženou, zůstanete zavřena ve svých komnatách. Nepodaří se vám uniknouti jako včera. Osamocení vás snad naučí poslouchati. A nyní jděte!"

Miss Lisleová vstala. Očekával výbuch vášnivé zlosti, a ona zatím odcházela s vyzývavým úsměvem. Ve dveřích se zastavila.

Mám pouze jedinou žádost", pravila usmívajíc se dosud tím vyzývavým způsobem; "nekrmte mne, prosím, chlebem a vodou. Nerada bych zhubeněla, a pak buď te tak laskav k mému pudlovi. Ostatně nastupuju svůj trest."

Odešla do svých komnat. Měla mnoho knih, klavír, hudebniny; nuditi se nebude. Zazvonila a když přišla její komorná, vykoukla pootevřenými dveřmi.

"Jano", pravila slavnostně, "jsem zde uvězněna, a aby se předešlo možnému útěku, zavru se sama na klíč. Ty mi přineseš jídlo, a budeš-li něčeho potřebovati, zaklepáš a řekneš mi to klíčovou dírou."

Sir Vane ji následoval a slyšel každé slovo této řeči.

"Co počíti s takovým děvčetem?" ptal se baron své sestry; "ona se ničeho neleká — ani vězení, ani samoty. Poslouchej ji nyní."

Miss Lisleová seděla u svého klavíru a její vysoký hlas zněl celým domem.

"Pavlína Lisleová jest nebezpečná", pravila paní Galbraitová s důrazem; "to děvče jest schopné všeho."

Paní Galbraitová měla pravdu. Ona i její bratr měli se brzy dozvěděti, čeho byla Pavlína Lisleová schopna!

VII.

NOVÁ CESTA K ZAPLACENÍ STARÝCH DLUHŮ.

Nadešel dvacátý prosinec.

Francis Earlscourt vstal ve svém mládeneckém bytu od výtečného oběda, připraveného francouzským kuchařem, a šel do svého přijímacího pokoje. Komnaty lorda Montaliena v Jakubské ulici byly zařízeny s velikým přepychem. Možná, že byl lakomcem, jak se o něm vyslovila Pavlína Lisleová, ne však tam, kde šlo o jeho sobu.

Lord byl oblečen v hluboký smutek, ale v jeho očích a v celém jeho vzezření se jevila nesmírná radost a pravé vítězství.

Vrátil se teprve před několika hodinami z pohřbu bohaté tety, miss Earlscourtové. Po pohřbu byla přečítána advokátem poslední vůle, kteréž vyjma advokáta a dědice všechno se divilo. Starší synovec lord Montalien zdědil všechno; Vít byl vyděděn s poznámkou, že jméno Earlscourtů svým chováním zhanobil.

Starší bratr se nemohl zdržeti, aby nevrhl vítězný pohled na vyděděného miláčka. Vít stál úplně klidně — poslouchal své odsouzení k smrti, ale žádný sval se v něm nepohnul; jeho krásná tvář hleděla tak chladně, netečně, jako by měl aspoň půl milionu. A lord Montalien stiskl zlostně zuby — nemohl ho přemoci — i v hodině úpadku stál Vít nad ním.

"Prokletý!" syčel, "nenáviděl jsem ho vždy pro jeho krásu a jeho vznešené vzezření, a nenávidím ho nyní, kdy jest na vždy zničen, ještě více. Přál bych si, aby byl zde, abych mohl aspoň jednou odhoditi masku a říci mu pravdu."

Sotva své přání vyslovil, otevřely se dvéře a sluha oznamoval:

"Pan Earlscourt."

Lord Montalien přiblíživ se ke krbu, opřel se o něj a pohlížel na bratra s ďábelským úsměvem.

Vít se pomalu přiblížil a postavil se zrovna naproti němu, na druhém konci krbu. Byl také v smutku, jeho tvář byla velice vážná, vpadlá, bledá, měl tmavé kruhy kolem očí — ale vznešené, jeho bratrem nenáviděné vzezření ho neopustilo. Vypadal krásněji a ušlechtileji ve svém neštěstí, než jeho bohatý, vychvalovaný lord Montalien, a Francis Earlscourt to viděl a věděl.

"Nuže, Víte", počal pomalu, "tak tedy nadešlo to nejhorší. Navštívil jsi mne, abys mně blahopřál — anebo chceš, abych ti vyslovil soustrasť nad tvým velkým neštěstím? Kdo si byl myslil, že miss Earlscourtová by měla srdce vyděditi svého miláčka?"

Výsměšný pohled a hlas nelze vylíčiti.

Vít pozvedl své tmavé oči a pohlížel upřeně před sebe.

"Musela to býti hrozná rána", pokračoval starší; "byla to poslední tvoje naděje! Tys snad přišel, abych ti pomohl z nesnází?"

"Ne, Francisi", pravil Vít klidně, "klesl jsem hluboko, ale moje neštěstí anebo špatný život — jmenuj to jak chceš — ještě mne nezbavily rozumu. Nikdy jsem tě nepožádal o jediný haléř, a nikdy toho neučiním."

"A přece se pamatuješ, že jsem ti řekl po smrti našeho otce, abys přišel v hodině nouze že ti pomohu. Tys byl miláčkem mého otce, Víte; tys synem manželky, již miloval; on ti zanechal vše, co mohl. Chtěl bych věděti, co by řekl, kdyby tě nyní viděl."

Nemíchej do svého uvažování otcovo jméno. Mám ti říci, proč jsem přišel?"

"Nejspíše se rozloučiti před svým dlouhým vyhnanstvím. Jaké útočiště jsi vyvolil? Australii, Ameriku, Nový Zeeland? Já bych to skutečně rád věděl!"

"Nepřišel jsem se rozloučiti. Přišel jsem, abych s tebou promluvil o — Alisi Warrenové."

Starší bratr se zalekl při neočekávaném zvuku onoho jména.

Neviděl ji od své poslední návštěvy v ulici Bartonové.

"Alisa Warrenová!" pravil a zaklel. "Co do toho mícháš Alisu Warrenovou? Očekáváš snad, že budu po tvém odjezdu dohlížeti na tvé miienky?"

"Jak často mám opakovati, že od tebe neočekávám ničeho? A Alisa Warrenová není mou milenkou. Tys ten padouch, který ji svedl, slibuje jí manželství. Vyslyšte mne, lorde. Přišel jsem, abych byl slyšen a ty mne musíš vyslechnouti. Máš-li v sobě jen trochu mužné cti, napravíš nějakým způsobem tu velkou křivdu, spáchanou na nevinném děvčeti. Nedopustíš, aby to roztomilé stvoření, o které jsi se v Lincolnshiru ucházel, stalo se opovrženým stvořením."

"Učiním v tomto případě, co se mi líbí, jako i v jiných věcech. Je to dojemné poslouchati, jak dovedeš hájiti ženskou nevinnost špinavých holubic, jakou jest Alisa Warrenová."

"Já nemám na svědomí žádné nevinné děvče, já jsem žádné nesvedl. Opakuji, abys, máš-li v sobě jen trochu mužné cti, napravil křivdu na ní spáchanou."

"Jak?" ptal se výsměšně. "Opravdovým sňatkem? Učiniti ji lady Montalienovou? Smím se zeptati, kdy jsi měl naposled potěšení mluviti s lady a zdali ti splnomocnila, zastati se její věci?"

"Viděl jsem ji před dvěma hodinami, ale k ničemu mne nesplnomocnila. Procházel jsem se s Gustavem Stedmanem po břehu a potkali jsme ubohou Alisu. Nebyl bych ji poznal — — jest to pouhý její stín — jest zničena. Přisám bůh, Francisi, jest to hanebné od tebe! Kdybys ji byl chladnokrevně zavraždil, nebyl bys více vinen."

Výsměšný úsměv nezmizel s obličeje druhého, ačkoliv byl velmi bledý.

Vzal své pouzdro na doutníky a zapálil si manilla, ačkoliv se jeho ruce při tom chvěly.

"A ona ti patrně vypravovala dojemný příběh o mé zradě a špatnosti — anebo jest toto obviňování pouze výtvor tvé bujné fantasie?"

"Neřekla mi ničeho. Ona jest příliš upřímná — přes všechnu tvou ošemetnost. Vyměnili jsme sotva několik slov — zdálo se, že by ráda něco pověděla Stedmanovi, i odešel jsem a nechal jsem je pospolu. Není zapotřebí, abys mi něco zapíral. Když Alisa Warrenová šla v září do Londýna — ubohé, důvěřující dítě! — bylo to jen proto, aby se stala tvou ženou."

"Máš pravdu!" zvolal lord Montalien pojednou, "a já shodím škrabošku před tebou, můj ctnostný, mladší bratře! V oné druhé zemi, do které tě uvrhne tvé neštěstí, můžeš k vlastnímu potěšení svému se státi kazatelem — slušelo by ti to, a posluchačů bys měl dost. Budu jednati s Alisou Warrenovou, jak se mi zlíbí, a co se týká ženění, vezmu si Pavlínu Lisleovou!"

"Ubohá Pavlína!" pravil Vít trpce. "Kéž ji nebe ochrání před takovým osudem!"

"Ty věříš v nebe? Nebylo příliš k tobě laskavé. Já si vezmu Pavlínu Lisleovou a její jmění. Bude to příjemné zaměstnání mého života, pokořovati onoho vznešeného ducha, zatím co ty budeš tlouci kamení na silnicích v Australii. A co se týká Alisi Warrenové, té tvá krasořeč neprospěla ani za mák. Mluvme teď o tobě samém — tvůj osud mne skutečně zajímá, třeba bys tomu nevěřil. Nabídl jsi k prodeji všecký své papíry, jak jsem slyšel. Snad nejsi tak pošetilým, že bys se o to pokoušel, zůstati v Anglii?"

Vít kývnul hlavou a měl se k odchodu.

"Prosím tě, jen tak nespěchej — ještě jsem neřekl ani polovici toho, co jsem chtěl. Vyvolil jsi si již místo, kde se usadíš?"

"Toť věc, po které ti nic není."

"To jest pravda; vždyť jest to jedno — pojedeš-li do Ameriky, Australie neb do Alžírska. Ale nejsi zvědav seznat příčinu, proč jsi byl vyděděn? Myslím, že každý by toužil zvěděti toho příčinu. Tys byl takový miláček staré miss Earlscourtové, a vůbec veškerých žen, mladých i starých!"

"Nejspíše přispěním tvé bratrské laskavosti, Francisi."

"Ano — mou bratrskou laskavostí. Nebýt mne, byl bys nyní dědicem jmění po naší oplakávané tetě, a mohl bys zaplatiti židům, a kdybys chtěl, i oženiti se s Pavlínou Lisleovou. Teta ti nesčíslněkráte odpustila, platila tvé dluhy a byla by ti všechno odkázala — ale já, jen já ti to zkazil. Mám ti říci, Víte, jak jsem to navlékl?"

"Povídej."

"Učinila to k vůli děvčeti, jejíž záležitost jsi přišel hájiti — k vůli Alise Warrenové. Odpustila ti vše, ale ne to, že's vyvábil z otcovského domu, předstíraje manželství, mladé nevinné děvče, jejíž otec vždy tobě i všem tvým věrně sloužil! Šel jsem k ní před čtrnácti dny a řekl jsem jí to."

Zamlčel se. Sám satanáš, radující se nad ztracenou duší, nemohl by vypadati více ďábelsky. Vít naslouchal, podepřen loktem o mramorový krb; jeho klidná, bledá tvář se ani nepohnula; jeho oči byly upřeny na jediného bratra.

"To jsi učinil?" pravil pomalu. "Vím, že's mne vždy nenáviděl, ale nebyl bych — ne, nemyslil jsem, ačkoliv vím, že jsi podlý, že bys byl toho schopen! Francisi", promluvil pojednou změněným hlasem, "řekni mně, proč jsi mne nenáviděl? Byl jsem snad velký ničema, ale neublížil jsem ti nikdy."

"Skutečně ne?" vyrazil ze sebe lord Montalien a zaklel. "Myslím, že jsem tě nenáviděl již od dětství. Tys byl Isakem, já Ismaelem; tys byl hýčkán, obdivován — já byl nemilovaný syn nemilované matky! Nenáviděl jsem tě pro krásu, tak ženami obdivovanou, pro vlohy, které tě činily miláčkem mužů; přísahal jsem, že se pomstím — a to jsem také učinil. Tvůj skvělý život je ukončen; jdeš do vyhnanství vstříc namáhání a práci — jinak bys zemřel hladem v cizině. Já mám titul, bohatství a dobré jméno. Oženim se s Pavlínou Lisleovou, než uplyne rok, a Alisa Warenová bude zničena jako ty. Pane Víte Earlscourte, dovolte, abych se vám poroučel."

Zazvonil.

"Doprovoď pana Earlscourta ze dveří," pravil sluhovi, "a nepředpouštěj ho nikdy více!"

Nemohl opomenouti této poslední urážky.

Vít na odchodu vrhnul na bratra pohled, na který tak brzy nezapomněl. Vít odcházel, aby nikdy již nepřekročil onen práh.

"A nyní k siru Vanovi!" zvolal lord Montalien, oblékaje svrchník. "Uvidíme, jak jest dnes ta svéhlavá Pavlína naladěna!"

Ale neměl ještě odejíti. Dvéře se opět otevřely a sluha se objevil jaksi rozčileně.

"Lorde, jest zde nějaká mladá osoba, jež praví, že musí vás viděti. Odbýval jsem ji —"

Zamlčel se ulekaně. Mladá osoba se osmělila následovati ho a stála již na prahu. Byla to Alisa!

"Chci s tou ženou promluviti, Robinsone. Jdi!"

Sluha zmizel, zavřel dveře za sebou a spustil červenou záclonu, která každý zvuk tlumila, a Alisa bledá jako smrt, s divokým pohledem, všechna zasněžená, stála před lordem Montalienem. Jeho obličej byl v pravém slova smyslu zuřivostí znetvořen.

"Jak se můžeš opovážiti!" pravil sotva dechu popadaje — "jak se můžeš opovážit přijíti sem?"

Třásla se zimou — byla bídně oblečena a unavena, ale on jí nenabídl židli, ani jí neřekl, aby se přiblížila ke krbu.

"Proč jsi sem přišla?" křičel. "Mluv, proč jsi sem přišla?"

"Přicházím sem, jsouc k tomu oprávněna, lorde Montaliene. Jsem vaší ženou a vy mne necháváte v nouzi! Musila jsem sem jíti, neboť bych byla sešílela!"

"Škoda, že se to nestalo!" odpověděl hrubě. "Sešíli a zemři — čím dříve, tím lépe; ale nepřicházej mne trápiti pohledem na svůj zbídačelý, bledý obličej."

Přitiskla obě ruce na své srdce a zapotácela se, jako by jí byl dal ránu; její rty se zachvěly, ale nevydaly jediného zvuku.

"Přišla jsi nejspíše pro peníze. Zde máš deset guineí, zaplať svůj účet, a již jdi!"

Zachvěla se, a pak pronášela s největším namáháním:

"Přišla jsem jménem svého práva, kterého se mně musí dostati — jsem tvou ženou, tvou zákonitou, s tebou oddanou ženou — proč tedy si chceš vzíti Pavlínu Lisleovou?"

Učinil krok blíže k ní, ale pak se zastavil.

"Kdo ti to řekl?" pravil s utajenou zuřivostí.

"Pan Stedman. Potkala jsem ho dnes — řekl mi, že jsi zasnouben s Pavlínou Lisleovou a že se s ní oženíš. Francisci, to se nestane! Snesu mnoho, ale tohle ne. Miluji Pavlínu, ona nesmí být tak zničena jako já. Buď to mne uznáš před světem za svou zákonitou ženu, anebo půjdu k ní a povím jí všechno!"

"Jdi tedy!" děl zuřivě; "jdi — bídný blázne! Mou ženou! Ty jsi jí nebyla ani okamžik. Muž, který nás oddal, nebyl duchovní, ale ničemný, opilý pobuda, který se s námi spolčil. Moje žena! Fuj! Jdi k svému příteli, panu Stedmanovi, ten dosvědčí, co jsem řekl."

Uchopila se blízko stojící židle, aby neklesla. On ustoupil před pohledem velkých, hrůzou naplněných očí.

"Nejsem jeho ženou!" šeptala.

"Přísahám, že nejsi mou ženou! Nechtěl jsem ti to říci, dokud neopustíš tento kraj. A pamatuj si — přiblížíš-li se k Pavlíně, zabiju tě!"

Poslední slova jen zasyčel skrze zuby.

"Nejsem jeho ženou", opakovala ještě jednou.

Obrátila se ke dveřím, tápajíc jako ve tmě. Odsunul záclonu a otevřel.

"Vezmi si drožku a jeď domů. Přijdu asi ve dvou dnech a uvidím, co mohu učiniti pro tebe."

Zdálo se, že ani nevidí, ani neslyší. Nevšimla si peněz jí nabízených.

Nežli se připravil k odchodu, otevřely se dveře a sluha oznamoval pana Stedmana.

"Neočekával jste mne! starý hochu!" pravil návštěvník s lehkou důvěrností. "Bezpochyby odcházíte k roztomilé Pavlíně. Dobrá, nebudu vás dlouho zdržovati. Sedněme si a porozprávějme. Dědil jste veškeré jmění po miss Earlscourtové místo toho ubohého Víta. A nyní si prý vezmete bohatou miss Lisleovou? Jest to lépe, narodí-li se někdo spíše šťastným, než bohatým, ale může se závidět člověku, který se narodí bohatým. Jak příjemno jest v tak zatopené komnatě — zvláště když jest tak nepříjemno venku, že by člověk ani psa nevyhnal. Koho byste myslil, že jsem právě nyní v té vichřici potkal?"

Díval se potměšile na lorda, ten nepromluvil. Jeho obličej byl zamračen.

"Tu ubohou, tu vaší nešťastnou Alisu. Posadil jsem ji do drožky — připadalo mně, že ani neví kam jede, a zaplatil jsem kočímu, aby ji dovezl domů. Myslím na mou duši, že by byla do rána zhynula."

"Přál bych si, abyste byl zhynul s ní!" vybuchl lord. "Co vás sem u všech čertů přivádí, Stedmane? Nevidíte, že odcházím?"

"Ne, to není pohostinné", děl pan Stedman vyčítavě, "k takovému příteli, jaký já jsem byl k vám. Nepravil jste, že mám nároky na vaši vděčnost, které nikdy nezapomenete? Teď nadešla doba. Opustím ve třech dnech Anglii, abych hledal své štěstí v Australii, a přišel jsem, lorde Montaliene, abyste mně dal poukázku na tři tisíce liber šterlinků."

Lord Motalien se zasmál.

"Snad tři tisíce demonů"! pravil.

"Ne, můj lorde, myslím, že stačí k vyjednávání jeden. Potřebuji tři tisíce liber, a myslím, že je budu míti, než opustím tuto komnatu".

"Šílíte, anebo jste opilý?"

"Ani jedno, ani druhé, vznešený lorde. Vaše tajemství stojí za ty peníze!"

"Jaké tajemství?" ptal se s pohledem zpytavým.

"Že Alisa Warrenová, dcera rychtáře v Montalienu, jest vaší zákonnitou ženou!"

"Co?"

Stedman se vítězně na něho podíval.

"Že Alisa Warrenová, kterou jste před deseti minutami vyhnal do vichřice, aby tam zahynula, jest s vámi zákonitě oddána, jak to s arcibiskupským povolením možno! Toť vaše tajemství, lorde! Vy jste se domníval, že se do něčeho vpletu, jen abych vám nějakou službu prokázal — že vykonám špinavý čin, za který se mi dostane "vašich díků". Vy jste se spletl. Jste manželem Alise Warrenové, neboť se sňatek odbýval v chrámu a řádně. Můžete se přesvědčiti v matrice; jest to docela snadné — a uvidíte, že Alisa Warrenová jest lady Montalienovou."

Oba mužové na sebe hleděli — a lord Montalien věděl, že mluví Stedman pravdu. Jeho obličej byl na smrt bledý.

"Stedmane", pravil, "proč jste to učinil?"

"Abych vymazal šestiletý dluh, můj lorde. Vy víte, že narážím na Fany Dashonovu. Myslil jste, že jsem zapomněl? V tom jste se poněkud mýlil. Dluh byl vymazán toho večera, kdy jste se oženil s rychtářovou dcerou. Dáte mi nyní poukázku na tři tisíce liber anebo ne?"

"A nedám-li?"

"Nedáte-li, půjdu přímo odtud k Pavlíně Lisleové a povím jí všechno. Aby se jí dostalo nějakých určitých zpráv o přítelkyni, dá mi nejméně tisíc liber, a moje pomsta bude státi za druhé dva tisíce. Myslím, že by to bylo tak nejlépe."

Beze slova vytáhl lord Montalien zápisník a psal Stedmanovi poukázku na tři tisíce liber.

"Jakou mám jistotu", pravil, "že nepůjdete ještě nyní k miss Lisleové, až vám poukázku odevzdám?"

"Můj slib, lorde, který dodržím. Dejte mi poukázku, a přísahám, že opustím Anglii a nevyzradím do své smrti vaše tajemství."

Beze slova mu lord odevzdal poukázku, kterou Stedman se spokojeným úsměvem složil.

"Díky, lorde, a buďte s bohem. Nebudu vás déle zdržovati."

Vzal klobouk a blížil se ke dveřím. Pak se nt okamžik obrátil, a podíval se na lorda Montaliena, stojícího jako socha.

"Lorde", pravil, "nestalo se to její vinou. Nebuďte k ní příliš krutým, až opustím Anglii."

"Dobrou noc, pane Stedmane", odpověděl lord ledově. "Vím, čím jsem jí povinen, a jak s ní mám jednati."

Zůstal samoten. Samoten? Ne! Neviditelní pokušitelé, hrůzné příšery byly kolem něho. Svlékl se ze zimníku a procházel se sem tam. Odbíjela hodina po hodině — byla již půlnoc a on neustal ve své chůzi. Hodina po hodině ubíhala — nad Londýnem nadcházelo studené, bledé jitro — oheň uhasl v krbu — a s jitrem vznikla v lordu Montalienovi myšlenka, jak bude jednati s Alisou.

VIII.

KAMILIN MANŽEL.

Sir Vane Charteris dlel dva dny se svou rodinou opět v Londýně.

Vánoční slavnosti v Montalienu byly odloženy na neurčitou dobu — za příčinou tvrdošijnosti Pavlíny.

"Nepůjdu likdy dobrovolně do Opatství Montalien", pravila, "a použijete-li násilí, budu hledati ochrany u Djuka Masona, jakmile tam přijedu."

V Brightonu zůstala k všeobecnému podivení čtrnácte dní uzavřena ve svých komnatách — kam jí bylo posíláno jídlo a kde po celou tu dobu viděla pouze svou komornou Janu. Počasí bylo špatné a Pavlína se necítila osamocena, majíc dosti knih a zabývajíc se hudbou. Svět v Brightonu se začal poptávati po svém miláčku, tak že konečně poslal sir Vane svého sluhu se zdvořilým pozváním, aby přišla miss Lisleová k obědu. Rychlá odpověď Pavlíny byla charakteristická :

"Vyřiďte siru Vanu Charterisovi, že jsem byla čtrnácte dní vězněna k vůli jeho potěšení — a že zůstanu ve svých komnatách ještě čtrnácte dní pro potěšení své."

Po těch slovech zavřela Browsonovi před nosem dvéře. A miss Lisleová by byla dodržela své slovo, kdyby byl sir Vane nevybídl svou rodinu k návratu.

Vznešená společnost dlela nyní mimo Londýn, ale paní Atcherlová, přítelkyně Pavlínina, měla venkovské sídlo blíže Londýna v Twickenhamu — a 22. prosince měl tam býti velký ples a divadelní představení, a Pavlína slíbila, že přijde.

Sir Vane však ustanovil jinak.

"Kdyby se stalo, že by paní Atcherlová přišla", pravil k své sestře, "řekni jí, že jest Pavlína churava a že se nemůže súčastniti. Kdyby se domýšlela, že ji zavezeme do mého osamělého zámku v Essexu, hledala by ochrany u Atcherlových a starý plukovník jest pravý don Quichot vůči dámám."

Paní Atcherlová učinila návštěvu dne 21. prosince, a paní Galbraitová jí sdělila, že ubohá Pavlína se nebude moci súčastniti, neboť již čtrnácte dní před odjezdem z Brightonu byla churava.

Dveře salonu náhle se otevřely a mladá dáma vstoupila — v pravdě kvetoucí zdravím.

"Ne tak churava, paní Galbraitová, aby nemohla přivítati starou přítelkyni. Drahá paní Atcherlová, súčastním se zítra plesu v Twickenhamu a kdybych tam měla jíti pěšky!"

"Jsem tomu velmi ráda", a chystajíc se k odchodu připojila, že paní Galbraitovou a miss Lisleovou docela jistě očekává.

Sotva že zůstaly samotny, začala paní Galbraitová vášnivě Pavlíně domlouvati.

Miss Lisleová pozvedla však ruku s tak hrdým pohybem, že Galbraitová ihned utichla.

"Paní Galbraitová", pravila rozčileně, "již jest toho dost. Nejsem děcko, kterému se natluče a pak se uloží do postele, jak vidíte — nejsem ubohé, bázlivé bezduché stvoření, abych se dala vámi anebo vaším bratrem týrati! Půjdu zítra večer do Twickhamu tak jistě, jako že se jmenuju Pavlína Lisleová."

Odešla s hrdě pozdviženou hlavou. Ubírajíc se kolem knihovny, jejíž dvéře byly pouze přivřeny, a byla velice překvapena, slyšíc pronášeti své vlastní jméno mužem nenáviděným.

"Ví Pavlína, že ztráví zimu na vašem zámku v Essexu?" ptal se lord Montalien.

"Neví to doud. Pravím vám, Montaliene, že jest to děvče tak umíněné, že si to nikdo nemůže ani představiti. Ona jest všeho schopna. Nedozví se, oč jde, až budeme na místě — Eleonora si něco vymyslí k jejímu upokojení. Tam budeme moci jednati — dům jest osamocen a smuten jako hrob; a tam se již o to postarám aby nemohla vyjíti. Budete s ní neustále — nedocílíte-li toho, by než nadejde jaro, svolila státi se vaší ženou, pak —"

"Pak použiju všech možných prostředků. Opustí Essex pouze jako má žena!"

Vstal, pronášeje tato slova — a Pavlína prchla.

Ve svých komnatách klesla na kolena, bledá jako smrt. Jaké to hrozné spiknutí kují proti mi

"Tam nepůjdu!" zvolala, zuřivě zatínajíc pěsti, "raději zemru!"

Co počíti? Byla poprvé ve svém životě strašně polekána. Má to říci Atcherlové a žádati ji o ochranu? Má utéci a vydělávati na své živobytí? Jak ty dva muže nenáviděla, jak jimi opovrhovala!

Když nadešel večer 22. prosince, dosáhlo její rozčilení stupně, v kterém byla odhodlána ke všemu.

"Dnes se musí něco státi", pravila si, když se připravovala do plesu k paní Atcherlové.

Myslila na to neustále, i když se již objevila v komnatách paní Atcherlové. Vypadala překrásně ve světlých hedvábných šatech. Byla bleda, ale v jejích očích plál neobyčejný oheň, důkaz to jejího vnitřního nepokoje.

Sir Vane, lord Montalien i Maud byli přítomni, chtějíce se podívati na divadelní představení. Programy byly tištěny na bílém atlasu. Kus se jmenoval 'Kamilin manžel'. Kamilu představovala miss Atcherlová, a mladého umělce, hrdinu kusu, Vít Earlscourt.

"Jeho poslední vystoupení", smál se jeho bratr, "než uchýlí se do tmy. Vyprodal vše, co měl, a musí opustiti Anglii, než uplyne týden, sice se na něho sesypou židé, a jeho krása prchne brzy ve vězení pro dluhy."

"Jak nenávidí svého bratra!" přemítal sir Vane, "a ani nemá tolik slušnosti, aby to aspoň poněkud hleděl zakrýti."

Snad mnozí čtenáři viděli kus "Kamilin manžel".

Mladá dívka, pronásledovaná ukrutným poručníkem, prchne a požádá prvního muže, který jí přijde do cesty, aby si ji vzal. Muž jest potulný umělec, který svolí, ožení se s ní, obdrží váček zlaťáků a slíbí, že ji nikdy nebude hledati — a ona zmizí. Skončí to arci, jak to má skončiti, — umělec si vydobude později její lásku.

Opona byla zdvižena a hra započala.

Miss Atcherlová byla skvostně oblečena a na diletantku hrála velmi dobře.

Vít Earlscourt jako mladý umělec vypadal překrásně v černém sametovém obleku. Příroda mu udělila vše, čeho jest zapotřebí nejlepšímu herci: krásnou tvář, vysokou štíhlou postavu, velmi příjemný hlas a přirozenou hru. Žádný herec z povolání by nebyl mohl hráti lépe; účinkoval i na ostatní tak, že miss Atcherlová se docela nenuceně pohybovala.

Pavlína Lisleová sledovala postup hry tak živě, že zapomněla na krátkou dobu na velkou svoji starost. Jak dobře hrál, jak skvostně vypadal!

Osud Kamily měl mnoho společného s jejím osudem. O, kdyby jen mohla přetnouti gordický uzel svých svízelů a požádati někoho, aby si ji vzal!

Přišla poslední scéna. Kamila, beznadějně zamilovaná do umělce, vrhne se do náruče svého muže, sdělujíc mu, že jest šťastna, mohouc se nazývati jeho ženou.

Vít hrál skvostně a když rozepjal v posledním okamžiku náruč, do které klesla jeho žena, ozval se ohlušující potlesk.

"Jak pěkně hrál!" ozval se hlas blíže Pavlíny. "Víte zajisté", pokračoval, "že jest na mizině. Jeho dluhy jsou ohromné a jeho stará teta zemřela a zanechala vše staršímu synovci. Musí opustiti Anglii asi za dva dny, a to snad pro vždy."

Pavlína vše slyšela a pojednou jí to projelo mozkem. Vít Earlscourt byl tím mužem, který si ji vezme a vysvobodí ji — mužem, jenž přijme polovici jejího jmění a opustí ji navždy.

Stála podepřena o sloup; komnata, světla, tváře, vše se před ní míhalo. Její oči se upíraly se šíleným výrazem na Víta Earlscourta, který obklopen všemi dámami, jež se tam nacházely, přijímal jejich blahopřání svým obyčejným, zdvořilým a lhostejným způsobem. Všechno přátelství k němu, všechna lítost jí opustila. Byl pouze mužem, pouze nástrojem, automatem, jenž ji měl zachrániti za jistou, ustanovenou cenu.